

**Francisc Vinganu**

*Înghițitorul de tobe*

*(antologie lirică)*

## Prefață

Francisc Vinganu este posesorul unei formule lirice inedite, ușor de recunoscut, greu de confundat. Pentru cei care l-au cunoscut el a fost un personaj tot atât de original și pitoresc ca și poezia sa, și generos în condiția sa de mare frustrat. Și nu pentru că viața i-a rezervat un destin de marginal. Ci pentru că frustrările și le inventează singur asemenea poezilor damnați de altădată, pentru a putea plonja în marele necunoscut. Dintr-o astfel de experiență se naște, destul de greu, volumul de debut **Acolo unde Dionysos** (1984), publicat abia la 46 de ani care lasă impresia unei atitudini „de receptare calmă, senină a realului” (Al. Ruja) și a unei cărți scrise „în ideea unei frapante originalități.”(Vasile Dan)

Încă din adolescență Vinganu descoperise boema, alături de Mircea Micu, apoi a cunoscut experiența alienantă a renunțării la limba maternă, mai săracă și mai puțin expresivă, a bulgarilor pavlicheni din Vinga. În sfârșit, e atașat fără rezerve modelului său Nichita Stănescu, poet care îl marchează definitiv și de care îl apropie o ingenuitate aproape copilărească. Această ingenuitate „este a doua natură: delicat și inflexibil, plin de candoare și tăios, el trăiește într-o lume a senzațiilor și retoricii încântate de sine și de jongleriile lingvistice în care se complăce” (Mircea Mihăieș, 1995). Dacă primul volum de versuri stă sub semnul lui Dionysos și ar putea traduce prin analogie cu beția dionisiacă, dorința artistului de a se uita pe sine într-o lume lipsită de înțelegere, în cel de-al doilea volum, **Pasărea Van Gogh** (1995), prin invocarea artistului solar și straniu – am putea vedea expresia dublei atracții, a nebuniei, pe de o parte, dar și a luminii și visului de sorginte apollinică, pe de alta. Se prefigurează aici cele trei direcții care îl preocupă pe poet în aventura căutării noului: prima este aceea a descoperirii limbajului singurătății/ alterității, a doua este posibilitatea comunicării și/ sau noncomunicării, printr-o viziune insolită, iar a treia e problema morții pe care poetul o pune în termenii simbolului și ai parabolei. Câteva din motivele liricii sale, singurătatea, ceasornicul, soarele, diagnosticul ilustrează un univers sensibil și un discurs forțat până la absurd care îl apropie de „familia modernștilor, de la Tonegaru la Geo Dumitrescu” (Mircea Mihăieș, 1995).

Încă de la primele poeme ale volumului **Blestemat de cocoși** (1999), el se raportează la Biblie și la câteva simboluri sacre: cina de taină, cuiul crucificării, crucea, Sf. Petru etc. Lor li opun imediat câteva simboluri profane, în primul rând cocoșii, apoi diagnosticul, singurătatea, vinul, ora exactă, Van Gogh și altele. Vinul și insomnia sunt mai vechii complici ai poetului care îi declanșează starea de criză; o agonie care demontează sacrul și cunoașterea, le contestă cu cruzime pentru a reveni cu o și mai mare înverșunare asupra credinței, urmată, de o nouă tăgadă. Prin aceste poeme care exprimă simbolic o experiență-limită s-ar apropia de „Puntea lui

Sorescu, documentele unei stări – ale unei apropieri de Dincolo.” (Cornel Ungureanu, 1999)

Volumul **Coșmar cu Paganini** (2002) este noua expresie a unei mari tensiuni lăuntrice care ilustrează profilul rebel ce își asumă revolta și alienarea împotriva lumii și a ordinii divine, percepute de atâtea ori ca absurde. „Îndoială, temere, nesupunere, sfidare, zbucium, viață, moarte, trufie nobilă coexistă, inseparabile, într-o viziune coșmarescă cu Paganini (...) Toată ființa sa devine tremur ce naște poezie” (Lucia Cuciureanu, 2002). Neliniștit, solitar, dionisiac, marginal, anarhic, autodidact, Francisc Vinganu a fost pentru viața cenaclului arădean un catalizator existențial și creator. Viața lui a fost una cu poezia, existența sa desfășurându-se în ritmul și pulsația unui spirit rebel și anarhic care și-a muiat pana în sângele existenței și în alcoolul imaginației. Cerneala simpatică a poemelor sale, de o autenticitate clamată, se răsfață totuși sub semnul neomodernismului lui Nichita, modelul său absolut, așa cum se observă și în volumul postum, **Ah!** (2005) Francisc Vinganu a înnobilit prin poezia sa de inspirație dionisiacă stirpea băutorilor de absint și pe cea a boemilor incurabili. Dar a avut puterea să meargă mai departe pe calea damnării și a revoltei. Generos în prietenii și exigent în criterii, el a ales calea unui echilibru interior fondat pe un stil simplu, accesibil și dezarticulat. Era fascinat de sportul metaforei extreme și al saltului în golul existenței. Cu toate că nu a fost un poet religios, se raporta mereu la Dumnezeu. Un poem precum *Rugăciunea poetului*, ne relevă o altă față a sa, încrederea mistică în cuvânt: „Literale/ sunt mătâniile/ mele/ cu care mă rog/ prin podgorii,/ sub cer nescris/ de stele, / pe care aștern/ lumina.” Francisc iubea viața ca nimeni altul: a trăit-o din plin, așa cum a vrut, ceea ce nu l-a împiedicat să reflecteze mereu la moarte și să mediteze asupra ei cu seninătate: „Până trăiesc/ zilnic/ veselesc moartea/ cu vin și lăutari albaștri/ o îmbrac ca pe o mireasă/ în lumânări aprinse/ să nu fie tristă/ mireasa mea.”

A murit așa cum a trăit, iar trecerea dincolo s-a făcut printr-un poem numit *Capitol biblic*, scris undeva pe peretele unui bar marginal, cu câteva clipe înainte de moarte. Extazul său s-a transformat într-o scurtă agonie, într-un fulger care ne-a tăiat răsuflarea tuturor. Ne-a părăsit cu poezia pe buze, așa cum obișnuia să ne surprindă uneori pe stradă sau în barul său preferat. Și trebuie să recunoaștem că poezia, ca și viața sa, are un tâlc adânc, greu de descifrat.

Prezenta antologie cuprinde toate volumele poetului publicate de-a lungul vieții: *Acolo unde Dionysos* (1984), *Pasărea Van Gogh* (1995), *Blestemat de cocoși* (1999), *Coșmar cu Paganini* (2002), precum și volumul postum *Ah!* (2005).

**Gheorghe Mocuța**

*Acolo unde Dionysos*

1984

## Despre mine

Soarele  
are ideile lui de soare  
despre mine.

Copacii  
au ideile lor de lemn  
despre mine,  
cu frunzele în buzunar  
aleargă pe străzi  
fluierând din vânt.

Doar noaptea  
are ideile ei de întuneric  
despre mine.

## Trecere

Zăpada natală  
obosită  
de prea mult alb  
se odihnește pe copaci.  
Închid poarta după mine.  
Pășesc pe o zăpadă moartă  
împușcată c-un strop de sânge,  
pășesc pe o zăpadă albă,  
poate prea albă.

## **Mulțumire**

Toamna a pregătit serbarea  
recoltei adunate  
cu ulcioare pline  
de must dulce și roșu vin.  
Am ridicat ulciorul  
cu sete și am băut cu bucurie.  
În semn de mulțumire,  
am aruncat pământului  
bănuții semințelor de rod.

## Toamna

Una  
din ideile mele  
e anotimp  
în care zboară muze  
și un vânt specific  
stinge ceasurile.  
Poate e toamnă  
și ochelarii copacilor cad,  
vinul subtil se strecoară în struguri  
precum poezii în singurătate.



## **Portret al bunicii la 80 de ani**

Cînd bunica clipește  
privind păsările  
afișate pe cer,  
ochii ei foșnesc.  
Ea nu crede  
în cosmonauții  
care sar peste gardul lumii.  
Pentru ea  
nu este decît timpul  
care seamănă  
cu un plug ruginit  
de-al bunicului...  
și cît e ziua de mare  
nu face altceva  
decît să pună povești la murat  
pentru nepoți.

## Poem

Nu m-ați crezut  
cînd v-am spus,  
cuvintele mă aud.  
Acum mă credeți  
cînd vă spun  
că unul din ochi,  
n-are importanță care,  
mă fură  
și vinde imaginile  
infinitului  
lăsîndu-mă sărac.

## Poemul meu de pace

Soldații  
celui de-al treilea  
război mondial  
au automatele  
încărcate cu fluturi.  
Din avioane  
cad confeti.

În prima zi  
recruții învață  
un nou pas de dans.

Cicatricele  
de pe fața mea  
indică generalilor  
ora exactă  
înainte de a începe  
o nouă partidă  
de șah.

## Scrisori către toate războaiele istoriei

Am înhămat  
felinarul  
la noapte,  
la noaptea încărcată vîrf  
cu stele  
și monedele ei scîrțiau  
și pe străzi  
era o circulație mare  
de gropi  
și mai aveam  
o bucată de drum  
de unde să cumpăr  
un car cu litere,

cu care să scriu scrisori  
către toate războaiele istoriei  
că mă simt bine  
și fericit.

## **Stînga-mprejur**

Cuburile  
scot limba la mine  
fac gesturi  
trag cu ochiul  
și nu înțeleg  
ce spun  
de aceea întreb  
morții pe care îi cunosc  
ce spun cuburile,  
dar ei nu-mi răspund  
pentru că au gurile  
pline de cuvinte.

P. S.

Bunicul își fumează pipa  
pe un clopot tras de cai.

## Tablou

Am copiat cerul  
cu o groază de priviri.  
Soarele îl copiez  
c-un singur cerc.  
Copacii au  
atâtea cuvinte necunoscute  
încât nu-i pot înțelege  
fără păsări.

## **Perpetuum mobile**

Bătrîne,  
cheamă rîmele,  
e vremea să faci  
arătură de toamnă,  
adîncă  
pînă la umerii infinitului  
în care să arunci  
semințele  
Timpului.

## Balcon

Am construit  
Pământului  
un balcon  
din care privesc  
în curtea spațiului.

Un înger alb,  
alb bemol,  
cu aripi colorate  
a înhămat timpul  
și-l biciuiește  
cu bici ghimpat.

Timpul fuge,  
fuge ca timpul.



## **Podgoria gândurilor**

Ce să fac  
cu singurătatea dedicată  
(acum  
cînd arăt ca un anotimp  
pedepsit de ecouri,  
cu soarele încărunțit la tîmple).

Cui să las  
această podgorie  
a gândurilor?

Noptilor  
care  
erau mai aproape de mine,  
de versul meu.

## **Meditație**

Din oglindă  
privesc în mine  
să înțeleg  
lucrurile.

Pădurea  
este un animal  
cu mii de picioare.

Păsări mici  
cît secundele  
ciugulesc timpul.  
De ziua morților  
bunicul  
își arde lumînările  
crescute pe față.

## Catedrala

Acolo  
unde Dionysos  
a adunat cerul  
s-a făcut întuneric.  
Clopotele  
sunt prăfuite  
de rugăciuni.  
Îngerul  
își cioplește gîtul  
în formă de cîntec.

Eu robul...  
alerg după sîngele meu  
într-o catedrală obosită  
sub pașii mei.

## **Am dăruit câțiva pomi**

Hei, oameni!  
Soarele  
a fost inventat  
de Poeți  
pe vremea  
când umblau pe Pământ  
și eu îmi aduc bine aminte  
că am dezlipit  
cu unghiile mele  
un apus  
vechi și trist  
și am mai dăruit câțiva pomi.

## Salon

Timpul  
și-a deschis larg  
ușa salonului,  
unii intră  
alții ies și se odihnesc  
la umbra sunetelor.  
Sunt expuse orașe  
pe bandă rulantă,  
formule  
după cele mai clasice rețete.  
Poveștile  
sunt lăsate la garderobă.

## Uși

Toate ramele  
ar trebui  
să aibă uși  
pentru ca portretele  
să poată ieși la plimbare,  
să se întâlnească cu originalele.

Portretul meu  
ar putea să mă înlocuiască  
în insomnii,  
să-mi care visele  
dintr-un pat în altul,  
ar trebui să aibă uși.

## Invenție

Soarele  
a inventat  
o pădure,  
pentru aceasta  
i-a trebuit  
mult cer.

Deși vede,  
pădurea  
este dezavantajoasă  
pentru că nu este perfecționată  
cu toate animalele  
și într-un loc  
unui copac  
îi lipsește un cuib.

## **Lui Nichita Stănescu**

Ea  
a săpat sub cuvinte  
cu un clopot  
bine ascuțit,  
a făcut un semn  
în insomniile  
seduse de pașii lui  
peste care nu era  
nici o noapte persană,  
a îndreptat coasa automată  
spre El,  
a descărcat  
cincizeci de morți,  
a deschis Necuvintele  
de unde i-a furat  
vocalele și consoanele  
economiste.



## **Ce știi tu, iubito**

Ce știi tu, iubito,  
vocalele albastre se agită,  
atomii orelor exacte  
se prăbușesc peste noi.  
Ce știi tu, iubito,  
cînd elice negre  
trec ca niște nori  
și frigul obosit  
se odihnește în mine.  
Ce știi tu, iubito,  
cu cîtă răbdare primesc  
singurătatea de dimineață.

## Întrebări de poet

Ce-i singurătatea?  
Cumpăna refuzată  
la geamurile dealurilor,  
batista fără lacrimi,  
gloria postumă  
cu lumînarea stinsă.  
Cine-i singurătatea?

## **Strigătul existenței**

Liniștea  
a trezit un zgomot,  
dar nu este zgomotul  
pe care îl aștept.

Este timpul  
care s-a strecurat tiptil  
și a sugrumat o secundă

și este strigătul secunde  
cuibărit în materie.

## Singuraticul

Singuraticul  
noaptea  
are inima desculță,  
nici scaunul  
din camera lui  
nu tropăie  
și el  
își umple ceasul  
și-l bea,  
își mai umple ceasul  
și bea  
și timpul lui e vin.

## Cunoaștere

Mă apropii de mine.  
Țin soarele în mâini.  
Îi pun o zgardă  
să nu muște cerul  
din care să se scurgă  
tot albastrul.

Mă apropii de mine.  
Țin soarele în mâini.  
Îl leg de anotimp.  
Ce mult seamăn  
cu sîngele meu nepieptănat!

## Curs

Cer oblic.  
Un corb  
s-a oprit  
pe hoitul  
unui clopot  
și ciugulește  
sunetele vîscoase.  
Și timpul  
nepăsător  
trece cu arma  
încolonat  
în secunde.

## **Iartă-i un sărut**

Ai vrut  
să cunoști  
mâinile triste  
ale unui poet.  
Intră cu grijă  
în singurătatea lui  
cu rana veselă  
a buzelor tale  
și iartă-i un sărut.

## Singurătatea cînta

Îmbrăcată  
în veșminte de gală  
singurătatea  
a venit la mine  
cînd mi-am sărbătorit  
primul an de naștere.  
Și eu eram îmbrăcat  
în scutece de gală.  
Singurătatea  
Ciocnea cupe cu vin...  
Singurătatea cînta,  
eu plîngeam.

P. S.

Văd întunericul fără lumină,  
ideile fără cuvinte.



## Repetiție

Pământul  
face repetiție  
cu bătrînii  
și cu speranțele.  
Poate n-au murit,  
sunt numai îmbrăcați frumos.  
Scuzați-mă,  
e tîrziu  
și eu  
am promis insomniei  
să-i aprind  
lumînările.

## Înghițitorul de tobe

Timpul înghite  
tobe  
după  
tobe  
și abdomenul lui  
căzut  
peste cureaua orizontului  
ticăie.

Voi, de colo,  
luați urechea de la ceas  
nu-i frumos  
să spionați timpul.

## **Clopotarul**

Clopotarul  
are tatuată pe inimă  
ora cinci.  
După încă mulți ani,  
pe memorie.  
Mîinile  
clopotarului  
au zece sunete,  
pe sunetul mijlociu  
poartă un clopot cu rubin.

Clopotarul ecou.

## În saloanele istoriilor literare

Am văzut  
idei  
scăpate  
din coșul de hîrtii  
din biblioteca poetului,  
mușcînd mediocritatea  
la subțioară,  
rînjind  
sub unghii  
cu iarba dracului.  
Am întîlnit  
idei  
în saloanele  
istoriilor literare  
spărgînd  
semne de punctuație.

## Vecernie

Într-un turn clasa întâi  
unde servesc muze  
în sutane,  
unde se bea în clopote de cristal  
și nu ți se dă  
restul la idei,  
unde într-un colț discret  
cântă ciori vopsite  
valsurile lui Strauss,  
mi-am băut toți prietenii.

## **Dimensiuni**

Dimineața  
urcă în copaci  
pe trepte de cocoși  
colorați.  
Șoaptele  
pronunță cuvinte  
răgușite.  
Străzile sunt încuiate.  
Clopotarul  
aleargă  
tropăind  
pe clopotul de dimineață.

## Semne

La apusul  
soarelui  
îngrop  
evenimentele zilei  
în degetul arătător.  
Semnele  
sunt din memorie  
albă.  
Înainte de-a adormi  
îmi pun ochelarii  
ca să văd  
în somn  
dacă mâine  
am un eveniment  
mai deosebit  
pe care îl voi îngropa  
sub lespedeza unghiei.

## **Labirint mecanic**

O furnică mecanică  
traversează lumea,  
nituind  
pământul  
acolo unde au căzut secundele.

Eu caut un punct fix  
de care să mă sprijin  
ca să mut liniștea  
aproape de mine.

O furnică mecanică  
traversează lumea  
remorcînd străzile.



## **Croitorul**

Într-o zi  
un croitor  
a intrat  
în urechea  
acului  
și cine poate ști  
ce a făcut,  
dar după ce a ieșit  
pe fiecare haină  
în loc de nasturi  
coase jucării.

## **Cerul ca o pauză mare albastră**

În vestul  
cuvintelor mele  
e mare război,  
e mare război.  
O virgulă împușcă timpul  
și din rănile lui  
curge o pauză mare  
albastră.

## Împreună

Împreună cu soarele  
sunt cea mai frumoasă  
podgorie.

De noi s-a îndrăgostit  
tăcerea  
scăldată în apa limpede  
a primăverii,  
ecoul lutului din ulcioare  
și cele mai mici cioburi  
de păsări.

Împreună cu soarele  
sunt cea mai veselă  
podgorie.

## Truditori de cuvinte

El  
culege ulcioare  
de pe arborele  
genealogic  
într-o vitrină,  
pe care le vinde  
Poetilor.  
(acești truditori  
în miraculoasele mine  
de cuvinte)  
Din câștigul lui  
moștenit,  
am cumpărat  
o cicatrice  
în care locuiesc.

## **Străzile**

Străzile  
se întorc  
cu valizele pline  
de pietoni.

Îngeri cibernetici  
cu craniul albastru  
construiesc sărbători  
cu mai multe etaje.

Străzile pleacă  
cu valizele pline  
de pietoni.

## **Puterea liniştii**

O pasăre  
cu zborul răguşit  
s-a oprit  
pe unul din degetele  
trist-desfrunzite  
ale copacului...  
şi împrejurimile  
sunt răguşite,  
doar urmele  
unui îndepărtat trecător  
tropăie.

## Inscripție

Pe un frig  
gramatical  
o Voce  
fără mânuși  
și descheiată  
la guler  
ridică propozițiile  
în picioare  
la trecerea  
Poetului.

## Neliniștea

Este  
o noapte,  
grea,  
care tropăie  
pe-acoperișuri,  
deasupra ei  
străzile cerului  
pe care se plimbă  
o stea îngîndurată  
cu razele la spate.

Neliniștea ei  
lovește  
inima poetului,  
ca un luceafăr  
în poarta  
Cetății.



## Epilog

Vîntul mătură liniştea.  
O stea cu lumini înalte  
trece prin faţa veşniciei.

Vîntul mătură liniştea.  
Vino!

Ştiu că nu sunt destoinic  
să intri sub acoperământul meu,  
dar e suficient să rosteşti  
un singur cuvînt  
şi sufletul meu  
se va vindeca de plăceri.

Vîntul mătură liniştea.  
Noaptea  
e împodobită cu lumînări,  
eu răsfoiesc geamul.

## Lecție la Poarta Sărutului

Martor  
îmi este  
stîlpul din poartă  
că Luna  
vrea dragostea s-o cunoască.  
Topește-ți, deci, galbena gheață,  
aruncă coarnele în genune  
și cheamă cu voce vrăjită  
de diletantă  
Luceafărul  
cum chemi noaptea  
pe Poeți,  
dar să știi  
totul este efemer și sacru.  
Bătrînețea  
te va prăbuși  
ca pe-o simplă stea  
de toamnă.

## Control

În ziua  
cînd m-am născut  
la un control minuțios  
asupra mea s-au găsit:  
un cap plin cu țipete,  
două mîini  
și alte obiecte  
de care  
nu mă puteam folosi.  
M-au împachetat  
și am fost expediat  
viitorului.  
Mult mai tîrziu,  
cînd mi-au făcut  
un super control,  
asupra mea  
au găsit:

o iubire,  
mai multe perechi de nervi,  
o colecție de idei  
și o moarte.

## ***Păsărea Van Gogh***

**1995**

**Moto:**

*Din cauza imaginației  
nu mai știu  
cine sunt.*

## Întoarcerea poetului

Zori.  
Cîntecele cocoșilor  
cad zaruri  
pe liniște.  
Poetul se întoarce  
din manuscris,  
buhăit  
ca un sîn  
de fecioară.  
Intră în lumină  
și se culcă  
pe un ceas  
care scîrțîie,  
ca și gura bunicului  
noaptea.

## Accelerație

Cu piciorul  
apăs  
pedala de accelerație  
a ceasului.  
Sîngele îmi transpiră.  
Este noapte.  
Sub noapte –  
altă noapte.  
Albă.  
Și punctul meu  
de sprijin  
este alb.

## **Paiate colorate**

Deșurubez  
paiate colorate,  
paiate mov,  
paiate albastre  
pentru spectacolul  
de sîmbătă-seara.  
Paiata mov  
a îndoit cartonul  
în formă de mov,  
paiata albastră  
a îngenuncheat albastru,  
adevărată dramă.  
Publicul își șterge lacrimile  
de carton,  
discuții de carton.  
Comand un kg. de vin ieftin,  
fumez țigări colorate  
țigări mov  
țigări albastre  
și înjur.

## 13 barat

Vînt.

Socluri.

Mucuri de înger arși.

Cocoși.

Cîntecele neînchiriate

și eu,

căruia îmi cresc pe față

tot mai multe pendule.



## **Numai singurătatea**

Nu mi-a mai rămas  
decît ceasul  
pe peretele  
poeziei,  
pîna și toamna  
este a copacilor.  
Soarele  
este același,  
diagnosticul  
este același,  
numai singurătatea  
este alta.

## **Pasărea-voce**

În Siberia poeziei,  
prin viscolul iubirii,  
în fața crucii  
din ochii mei  
curg umbre.

În jurul crucii –  
urme.

În Siberia poeziei  
răsăritul este împrejmuț  
cu oameni ghimpați,  
din care pasărea-voce  
încearcă să migreze  
în cuvânt.

## Maestrul popicar

Eu sunt  
maestrul popicar  
și noapte de noapte  
în copacul meu  
se întâlnesc  
nebunii viselor  
la o partidă  
de popice.  
Se joacă cu bile albe,  
cu bile negre,  
pariurile se fac  
pe cuvinte,  
rănile sunt bandajate  
cu strigăte exacte,  
iar dimineața, da, dimineața  
înconjur pierderile  
cu steaguri stinse.

## **Polenizez cuie**

Într-o zi  
m-am pierdut  
într-un clopot  
și am devenit  
sunet.  
Trezesc podgorii.  
Vînd străzi.  
Procur ore  
și polenizez cuie  
pentru răstigniri.

## **Pasărea Van Gogh**

Pasărea  
Van Gogh  
are petale galbene  
în loc de pene,  
își face cuibul  
din versuri de măslin,  
din salcie plîngătoare,  
din versuri de stejar.  
Pasărea Van Gogh  
clocește  
un viitor  
o speranță,  
puii îi hrănește  
cu boabe de mătâni.  
Cîntecul păsării Van Gogh  
e floarea-soarelui.

## **Ce înseamnă să fii dinte de ferăstrău**

Să fii  
dinte de ferăstrău  
și clopotarul  
să-ți fie verișor primar,  
să fii  
dinte de ferăstrău  
și să ai trecere  
la insomniile casei,  
iată ce înseamnă  
să fii  
dinte de ferăstrău.

## **Rețetă pentru poetul bolnav**

Se ia  
un stol și jumătate  
de păsări,  
se pune într-un soare  
curat  
ținut de toarta stîngă  
și se pisează  
pînă la pulbere,  
apoi se bea  
cu mai multe cupe cu vin.

## În poezie, ideile

Ideile  
aleargă  
pe autostrada  
mașinii de scris.  
Personajul principal  
este singurătatea  
cu toate treburile ei.  
Poetul este  
o altă singurătate  
care locuiește  
într-un ceas  
premiat  
cu ora exactă  
Ideile...



## Agonie

Cocoșii latră bezmetic  
ziua din mine,  
ziua s-a trezit.  
În una din zile  
am să-mi tai cocoșul,  
vecinii,  
întreg satul, vor tăia cocoșii.  
Atunci voi dormi liniștit  
fără vise,  
fără somn.

## **Pasărea în doliu**

În timpul zborului  
vânătorul a împuşcat  
oul  
din pasăre.  
I-a lăsat zborul –  
aripile,  
partea ei de cer,  
dar ce folos:  
cuibul e pustiu,  
pasărea în doliu.

## **Bat bătăi**

Afișe.

Afișe de serviciu.

Bunicul coboară  
de pe pământ.

Bat bătăi.

Bunicul coboară  
pe treptele crucii.

Bat bătăi.

Bunicul mai are  
trei trepte  
și nici un pas  
în plus.

## Cor de clopote

Moartea clocotește  
în genunchii babelor  
sicrie,  
lanul generației,  
hectare de cruci,  
timpul îl seceră cu coasa.

Nu mulge  
frânghiile de întuneric  
ale clopotelor!  
Somnul duhnește a cucuvele,  
doliul  
să nu corupă fecioarele.

## Aspect

Cerul e ud de stele.  
Pereții caselor  
sunt pătați  
de lătrături.  
Noaptea sunetele  
au formă de locomotivă.  
Intru în casă.  
- Iubito, aprinde-ți sîinii,  
să găsesc mai repede  
sentimente.

## Destin

Prin frînghiile bisericii  
curg clopote:  
clopote albe,  
clopote negre.  
Într-o zi  
pe turnul ei  
s-a oprit o scamă  
cu ciocul negru,  
de atunci port în raniță  
un plus de lemn.

## Singur pe mine

În nopțile  
cu ulcioare  
ascult șoapte  
care reîncarnează  
cruci,  
cruci cu fructe  
oprite.

Cu mâna întinsă  
sunt singur  
pe mine  
și mă cerșesc.

## Poetul

Într-un colț  
de piață,  
cu gulerul ridicat,  
pe un afiș vechi  
și trist  
Poetul  
își vinde insomniile  
pentru pâine,  
sare  
și vin.



## **Instituția**

Ceasornicul  
este cea mai mare instituție  
pe care o cunosc.  
Aici sunt angajate  
secundele  
în salopete negre.  
Într-o zi  
am făcut  
un pas greșit.  
Patronul  
mi-a desfăcut contractul;  
de atunci  
umblu cu cimitirul  
în raniță  
și caut o stea  
la care să mă angajez.

**Poezie „Cu dragoste față de lacăte și chei”  
(Citită într-o sală, pe care balena Fi  
o împingea spre triunghiul Bermudelor.)**

Pe scaune  
mucegăite  
vise obeze  
își scuiță  
decorațiile  
pe scenă  
și pleacă  
spre golgotele lor,  
sprijinindu-se în cruci.

## **Felinarul**

Un mușuroi  
de secunde  
trage soarele  
spre anotimpul lui.  
S-a întunecat.  
Destinul  
a aprins o lumânare  
în gura bunicului  
și corectează  
greșelile.

## **Autoportret în sol major**

Sunt cercuit  
economic  
ca soarele,  
în jurul timpului  
două picioare  
două mâini  
un cap  
și mă rostesc  
propriei cruci,  
cruce cu ceas.

## **Mă lovesc și sun**

Luna  
decupează întrebări  
de aceea mă lovesc de întuneric  
și sun  
ca un tras de frînghie,  
dar voi credeți  
că iarăși fac înviere.

## **Cu monede sălbatice**

Am mobilat diagnosticul  
cu un ceas oprit  
la ora neexactă,  
cu o carte nescrisă  
și cuvinte  
înfricate.  
Totul plătit  
cu monede sălbatice.  
Seara  
în mica speranță  
cu sticla afumată  
se suflă devreme.

## Întîlnire cu piatra

Bunicul  
își poartă  
tot mai mult  
jobenul de piatră  
într-o parte.  
Pe el  
nu se mai vede  
nici data nașterii,  
nici data morții,  
pur și simplu  
a înverzit.  
În octombrie, cînd își sărbătorește  
ziua morții, trec pe la el  
să stau de vorbă cu mine.

## Cum am învățat zborul

La trei ani  
de la cruce  
am învățat  
să stau  
într-un picior.  
Mult mai târziu  
târziu mult, când a ruginit gravitația,  
am învățat să stau  
pe nici un picior,  
ca păsările  
pe o rază de lumînare.



## **Precum Van Gogh**

*Pentru Mircea Mihăieș*

Am aflat singurătatea  
cu pasul,  
precum Van Gogh  
a înfiat briciul  
și în drumurile mele  
citesc manuscrisele  
poetilor  
prinse în piroane  
pe cruci,  
cu gura uscată  
de cuvinte.  
Am înfiat singurătatea  
cu pasul.

## **Pasărea-poet**

Pasărea-poet  
zboară,  
fără aripi,  
n-are trup.  
Nu poate  
fi prinsă în colivie.  
Pasărea-poet  
zboară prin mine  
cu făclia  
în cioc.

## Zilnic în alt calendar

Pe un cal alb,  
trecutul  
trece pe lângă mine  
prăfuit.  
Degete surde  
cîntă pe viori  
mute.  
Din raniță plînsul  
cerșește doi bani  
și jumătate.  
Zilnic urc  
în alt calendar  
și călătoresc  
în genunchi.

## **Faza scurtă**

Noapte de noapte  
pe acoperișul casei  
se oprește o mașină  
cu pene galbene,

care o așteaptă  
pe bunica, privind-o  
cu faza scurtă.

## **Vesel ard două lumînări**

Vesel ard  
două lumînări  
în Catedrală,  
nu se mai îngroapă  
cranii cu inedite,  
nu mai explodează  
păsări pe cer,  
furtuna  
nu mai iscă furtună,  
nunta e în toi,  
vesel ard  
două lumînări  
în Catedrală.

## **Mă caută paharul lui Esenin**

Liniștea moșăie.  
Mă caută paharul  
lui Esenin.

Ne lăsăm semnele de întrebare  
la garderobă  
și intrăm într-o înjurătură  
din categoria a treia.

Ciorile cîntă.  
Fusta nopții cade  
și i se vede întunericul.

Dăm autografe  
pe picioarele  
scaunelor.

## **Zbor deshămat**

Am deshămat  
pasărea  
de zbor.  
Mă întrebați  
cum este zborul  
fără pasăre?  
Ca o cicatrice  
deslipită  
de pe fața morții.

## **Ca să nu fiu văzut**

Ca să nu fiu văzut  
cînd spun adevărul  
m-am răstignit  
cu spatele la voi,  
dar de cele mai multe ori  
vă proiectez în ochi  
semafoare.



## **Anotimp, spațiu și poet**

*pentru Vasile Dan*

Să învingi  
poezia  
într-o coridă  
c-un ecou  
de cea mai bună calitate,  
să învingi  
poezia  
într-o coridă  
și sîngele ei  
să se prefacă în vin,  
să învingi  
poezia  
într-o coridă:  
iată ce înseamnă  
să fii  
anotimp, spațiu și poet.

## **Cu termometrul sub aripă**

A intrat,  
și-a scos  
cuiile din palme  
și m-a îmbrățișat.  
Adevărul  
mi s-a înroșit.  
L-am servit  
cu rugăminți  
și vin,  
dar el a insistat  
să-i dau norocul  
din degetul arătător  
Nu pot.  
Pasărea mea  
zboară  
cu termometrul  
sub aripa stîngă.

## **Singurătatea este poet nenăscut**

Adun  
orele exacte  
și ceasurile cu viermi  
într-un cuvânt,  
pînă fermentează.  
Timpurile, să ne jucăm;  
numără pînă la trei  
și eu mă ascund.  
O, timpule, timpule!  
Singurătatea este poet  
nenăscut.

## **Mă-nsingurez**

Cuvintele  
nu mă auzeau,  
erau departe  
de obiectele lor.  
Cuvântul cub  
era departe de obiectul cub,  
cuvântul vin  
era departe de obiectul vin,  
cuvântul paiată  
era departe de obiectul paiată,  
cuvântul minciună  
era departe de obiectul minciună,  
de aceea, fraților,  
mă-nsingurez.

## Natură moartă

Noaptea  
întunericul doarme  
în curte.  
Trandafirul alb  
visează alb.  
Dumnezeu  
s-a spânzurat  
cu o credință  
deasupra cireșului.  
Eu cred  
în spânzurătoarea lui.  
Cuiul cinei de taină  
ruginește  
și obiectul joi  
e mare cât un munte.

## **Noaptea, ca un toiag**

Care arătător  
îmi fluieră,  
de bine sau de rău,  
cînd arăt noaptea  
îngerul păzitor  
în uniformă de toamnă?

Durerea  
știe dinainte  
adevărul  
și noaptea, ca un toiag,  
cade peste mine.

## **Tăcere poetică**

Noaptea tac  
cu creionul  
în mână.  
Tac despre iubire,  
tac despre timp,  
tac despre singurătate.

Dimineața,  
când apar primele uși,  
tac despre tăcere.

## **Gînd rostit fără cuvinte**

Mă caută un glas,  
abia îl aud  
sau nu-l aud,  
cum nu mă aud  
nici pe mine,  
un glas pe care nu-l văd  
deși e pretutindeni  
în rugăciunea mea,  
ca și mine,  
care sunt pretutindeni  
în mine,  
ca un gînd rostit  
fără cuvinte.



## Cap nichelat

Moto:

*Nu știu ce este moartea,  
ființă sau obiect,  
dar știu că este singura  
care nu mă plictisește.*

Capul îi este  
nichelat.  
În orbita dreaptă  
un felinar roșu  
aprins,  
în cea stîngă  
o lumînare.  
Mă privește cu faza  
lungă.  
Cînd încep să-i vorbesc  
despre tămîie,  
fuge.

## **Punct gotic, puțin gravid**

La gît port  
un vers  
de care atîrnă  
un punct gotic  
puțin gravid,  
pe care este gravat  
cuvîntul sfîrșit.  
În punct  
fermentează el.  
În loc de aripi,  
îi cresc coarne.

## **Cineva din noi**

La Cina cea de taină  
servesc cocoși  
îngrășati cu ore exacte.

Cineva din noi,  
la miezul nopții,  
va trăda.

## Zîmbetul tău, pasăre de noapte

După ce m-ai scos  
din crîșmă  
ca dintr-un text religios,  
ai plecat.

Ceasurile putrezesc,  
cuvintele se încaieră  
în țara singurătății.

Eu de ce sunt nerăbdător  
ca săgeata,  
să te revăd?

Coca nopții s-a copt  
și eu veghez,  
fără insomnie,  
zîmbetul tău,  
pasăre de noapte!

Ascund strigătele  
în cruci  
dorințele în sînge.

Dansăm dama-moarte  
și-ți cade o aripă,  
pasăre de noapte,  
aripa de lemn.

Dansăm între popice  
pe ringul lor  
și au gurile zdrobite  
și avem gurile zdrobite,  
pasăre de noapte,  
zîmbetul tău.

## **Fără serie**

Acestea  
sunt treptele  
pe care  
a urcat  
Poetul  
spre creație  
și mi s-au arătat  
cruci vechi  
fără serie.

## **Din cuvinte netencuite**

Am înălțat  
o poezie,  
în care locuiesc,  
din cuvinte netencuite.  
În turn am pus  
un ceas cu aburi.  
Pe lângă poezie,  
în rama  
Cinei celei de taină,  
mi-am plantat  
umbra,  
sub care zilnic  
îmi consum singurătatea.  
Punctul pe A  
îl las neterminat.

## La răscruce de toamnă

În mijloc –  
piața, în care sfinții  
fac grevă.  
În jurul pieții,  
de piroane  
atîrnă nopți  
acoperite cu stele.  
Jos, la picioarele destinului,  
pe roata timpului,  
păsări în uniformă  
ciugulesc  
lacrimi de ceară.

## **Ridicătorul de popice**

Eu sunt ridicătorul  
de popice în doliu  
și sfinții mă plătesc.  
Eu sunt ridicătorul  
cu amănuntul,  
cînd vine, vuiște  
seceră zi și noapte.  
Ridic din nou  
începutul în picioare;  
vine, vuiște, seceră  
și păcatele îmi transpiră.



## Autografe

M-am aruncat  
din cer  
pe cruce,  
cu dreapta  
n-am nimerit  
pironul  
și, răstignit,  
m-ați obligat  
să vă dau autografe  
pe cele mai frumoase  
păcate.

## **O idee îngîndurată**

O idee îngîndurată  
fără culoare,  
încălțată în tobe,  
mi se plimbă  
prin auz,  
de aceea Eu  
nu pot  
să-mi părăsesc  
piroanele.

## Șapte trepte

De grumazul meu  
atîrnă  
șapte trepte,  
pe care timpul  
și-a pierdut  
potcoava.  
Pe trepte –  
cerșetorii  
în mâini  
cu manuscrisele mele  
nescrise.  
Sub trepte  
umbrele lor  
cu umbrele manuscriselor  
nescrise.

## **Timpul plecării**

Timpul bate toaca  
în barba ceasului.  
Se adună sperietoarele,  
este timpul plecării.  
Cele cu grade în față,  
fără grade în spate.  
În boccele și-au pregătit  
vânt, ploi și ninsori.  
Cîte o cioară  
pe marginea drumului  
huiduie.  
Toaca bate  
în barba ceasului.

## *Blestemat de cocoși*

**1999**

### **Moto:**

*Biblia mă citește zilnic, mămico,  
Și-mi pune întrebări  
La care nu știu să răspund.*

## **La Cina cea de Taină**

La Cina cea de Taină  
servesc cocoși  
îngrășați  
cu ore exacte  
și cineva din noi,  
Cristoaso,  
la miezul nopții  
va trăda.

## **Scopul invenției**

Cuiul  
a fost prezentat  
pentru prima oară  
ca invenția forte  
la Cina cea de Taină  
altfel trădarea  
nu și-ar avea rostul.

## **Jurnal**

*Mă întreb dacă volumul Cărțile crude al lui Mircea Mihăieș m-a scos din  
imprudență, sau m-a aruncat în imprudență, rămîne de văzut.*

## **Să-l cerșesc pe Dumnezeu**

Deasupra mea  
zboară  
o cruce cu pene,  
în cioc  
cu vocea rugăciunii mele.  
Ies din deasupra mea  
trăgînd destinul  
după mine,  
spre ușile altor rugăciuni  
să-l cerșesc  
pe Dumnezeu.



## **Toamna singuraticului**

Cerul sparge ploi,  
este toamna singuraticului  
împușcat c-un diagnostic.  
Stropi de sânge ciocănesc  
în cuvintele lui.  
„N-am timp de sperietori,  
bat ultimul sărut  
în palma Cristoasei”  
și stropi de sânge  
ciocănesc insistent  
în cuvintele lui.

## **Jurnal**

*Azi am văzut un apus sigilat în lut.*

## **Agonie**

Cocoșii latră bezmetic  
ziua din mine,  
ziua s-a trezit.  
În una din zile  
am să-mi tai cocoșul,  
vecinii,  
întreg satul va tăia cocoșii.  
Atunci voi dormi liniștit  
fără vise,  
fără somn.

## **Jurnal**

*Azi este vineri 13, simt cum mi se decolorează pînă și privirea.*

## **Mică rugăciune**

Eu sunt o podgorie  
cu două roade,  
Doamne,  
dacă nu-mi rupi  
luminile  
care-mi cresc  
pe frunte.  
Din rugăciunile mele  
fac vinul  
pentru Cina cea de Taină  
și altarele  
tale.

## **Eram toți poeții lumii**

*Criticului Cornel Ungureanu*

Eram toți poeții  
lumii  
legați la gură  
cu titluri  
și fără portretele  
iubitelor.  
Ni s-a dat  
să cultivăm  
o singurătate  
năpădită de spini  
din care ne-am făcut  
coroane  
sub care frunțile noastre  
transpirau.  
Noaptea  
ne adunam  
în jurul  
unui licurici  
bătrân  
și ascultam lumina lui.

## **Marea și pescărușul**

Eu sunt marea,  
Tu ești pescărușul.  
Am un singur val roșu  
care se rostogolește  
spre gura  
balenei de pământ.  
Tu mi-ai spus  
că te dor distanțele  
și ai să cazi în mine.  
Eu sunt marea,  
Tu ești pescărușul.

## **Cu aripile crescute în cuvinte**

Sunt pasăre  
cu aripi crescute  
în cuvinte  
și zbor pe un segment  
de timp.  
O, vânătoareaso, rogu-te  
lasă punctul  
și nu mă împușca.

## **Plecarea destinului**

Ciocănește.

Deschid palma.

Intră.

Se așează pe linia vieții.

Meditează.

Suspină.

Se ridică.

Ia soarele sub braț

și pleacă.

## **De mult**

De mult  
nu mai umblu  
prin bărbile sfinților  
în care zboară  
îngeri sălbatici  
cu cădelnițe  
în cioc  
și pe pereți  
cai verzi  
cu sceptre potcovite.  
De mult  
nu mai visez lut  
în bărbile sfinților,  
e frig și se întunecă.



## **Lacrimi**

Sunt  
cea mai săracă  
vină,  
îmi amanetez  
ultimele  
lacrimi  
cu care  
îmi răscumpăr  
piroanele.

## Poetul

- Cine ești?
- Poetul.
- Ce faci?
- Gîndesc un soare.

Aici voi ademeni ușa.  
Și, ca să am destulă lumină,  
voi introduce două tablouri  
Van Gogh  
și acum,  
cînd am terminat tot lucrul,  
permiteți-mi să vă cînt  
din flaut.

## Jurnal

*Am primit cartea lui Horia Ungureanu Fîntîna & Matei și Maria. Carte care mi-a salvat două insomnii. Ce mult am regretat cînd am terminat-o. Peste timp o voi reciti.*

## Dacă

**Moto:** *(final de scrisoare)*

*... soba afumă și mă simt singur  
de Voroneț. Sunt plin de biserici,  
precum vinul este plin de neologisme,  
de aceea nu mă poți înțelege.*

Dacă  
pământul  
moare,  
am  
să-i  
fac  
un  
coșciug  
rotund.

## Întrebare

De ce m-ai aruncat, mamă,  
în pălăria cerșetorului  
de pe cruce?

Ai fost îndrăgostită  
de tâlhar?

## **Biserica din zaruri**

În biserica pustie  
ridicată din zaruri  
albe și negre,  
cu o singură rugăciune  
blondă  
pe peretele dinspre răsărit,  
îmi ascult pașii vechi,  
pașii de pe vremea  
cînd încă n-am învățat  
să mă nasc.

## **În jurul tăcerii**

Deschid la refuz  
robinetul cuțitului  
și cu sânge cald  
spăl cîntecul cocoșului  
de seară.

Pregătesc cina  
pe un ceas vechi  
care afumă.  
Drumurile îmi ciocănesc  
în ușă.

## **Înăuntrul orei exacte**

Ceasul  
se îndreaptă  
cu bastoanele  
spre ora exactă,  
în care missa  
a început  
cu câteva biserici  
îngenuncheate  
și eu  
care mă rog  
pentru sănătatea cocoșilor  
de dimineață.

## **Fără P.S.**

Înainte de cuvinte,  
chiar înainte de a mă naște  
primii filozofi  
mi-au fost păcatele.  
Fac parte dintr-o promoție  
bună de greșeli,  
prietenă îmi este înjurătura,  
e brunetă  
cu ochi solari,  
înaltă și subțire  
ca un aer.



## **Dorință la pătrat**

Aș vrea  
să mă reîncarnez  
într-un cui  
și de mine  
să se spânzure  
Van Gogh.

## **Poezie semi mută**

- ?
- ???
- ?????
- ???????
- ???????!
- Da.

## **Jurnal**

*Poezie inspirată în urma discuțiilor cu T. V.  
Iată, tăcerea cifrelor, spune multe.*

## **Cînd diminețile își îmbracă lumina**

Ce mai faci, Poete,  
de cînd  
ai copt noaptea strugurii?  
Veghez diminețile  
cînd își îmbracă lumina  
și te privesc  
cum pe fața Ta  
răsar icoanele,

mă dezbrac de aripi,  
sar pe fereastra natală  
în eul meu rece  
ca un cuvînt nerostit  
în blestem.

## Oul cu ghimpi

Cuvântul  
din care  
m-am născut  
??????  
oul cu ghimpi  
clocit  
de semnul întrebării.

**Ce**

Casele  
sunt împăiate cu chei,  
pe străzile lungi  
cît un cîntec  
de chefliu.  
- Ce este Poetul  
cînd doarme?

## **Totul aleargă**

Ideile aleargă  
pe autostrada mașinii  
de scris.

Personajul principal  
este singurătatea  
cu toate treburile  
ei zilnice.

Poetul  
este o altă singurătate  
care –  
locuiesc  
într-o pendulă.

## **Jurnal**

*Mă simt singur pentru că am făcut o singură zi de grădiniță.*

## Pe palma unei frunze de toamnă

Cuvîntul  
este glonțul  
cu care poeții  
se împușcă  
în distanțe.  
Iubito,  
eu n-am să-ți las  
din singurătate  
nici cît un bob de lacrimă,  
îți las moștenire  
amintirea  
pe palma  
unei frunze  
de toamnă.

## **Spre un manuscris necunoscut**

Noaptea poetului  
e zdrențuită de stele  
și nu se poate  
odihni,  
de aceea nu poartă  
pe spate  
număr de casă.  
Cînd este obosit  
intră într-o carte  
unde stă ce stă,  
apoi pleacă  
spre un manuscris  
necunoscut.



## Defecțiune

Cuvintele  
sunt tot mai grele;  
de aceea  
le vorbesc  
din mine  
și pe lângă voi  
trec  
tot mai încet  
pentru că am  
toba de eșapament  
a ceasului  
spartă.

## **Cînd ies**

Înainte de-a ieși  
în lume  
ciocănesc  
într-un contrabas.  
Pe stradă  
ridic pălăria  
la trecerea pendulelor.  
Viața  
este un personaj  
cu care chefuiesc.

## **Jurnal**

*Vinule, vinule, trei anotimpuri îți trebuie să ajungi la mine.*

## **Cocoșatul**

Oameni buni!  
Pământul nu este rotund,  
Pământul este cocoșat  
și inima lui este cocoșată  
și picioarele.  
Spuneți copiilor,  
acest cocoșat  
este tare viclean,  
el ia totul de la timp  
și pe noi  
fără să plătească.

## **Semnez cu ochii**

Zilnic  
ziua vine la mine  
și-i semnez  
un soare  
în alb,  
semnez soarele cu ochii,  
de aceea domnilor,  
indic lumea  
cu două arătătoare.

## **Jurnal**

*Noaptea, lumina se culcă în ochii mei.*

## **Pod peste cer**

Veşnicia  
este țara poezilor  
și, ca să ajung  
la ea,  
am construit  
peste cer  
un pod  
cu sens unic.

7/7

Plouă 7/7  
zice Sf. Petru,  
plouă pentru câmpie  
căci am trecut  
prin multe secete  
și ne-am împuținat,  
plouă 7/7; domnilor,  
o să avem unde îngropa  
Pământul.

## Uniformă de toamnă

Eu port  
prietenia vinului  
în loc de batistă  
și insomnia îmi spune  
că lăutarii mei  
nu sunt  
cu adevărat albaștri  
și în loc de epoleți  
pe umeri port  
două podgorii.

## **Jurnal, mămico**

Mă scol  
cu timbrele viselor  
pe față.  
Curăț scrumiera  
după care pregătesc  
o ninsoare  
cu toate amănuntele  
pe casa vecinului,  
privesc, beau cafeaua, fumez.  
Scriu:  
Eminescu este împăratul Luceafărului.  
Trag apusul soarelui.



## Zile, provizii de iarnă

Te îndepărtezi  
tot mai mult,  
Cristoaso,  
spre mahalaua  
gîndului meu  
și mă lași singur  
să culeg zilele  
– provizii pentru iarnă –  
dar eu mai vînd  
cîte una  
și beau un clondir  
de vin roșu.

## **Nebuni alcoolici în pantaloni scurți**

Sub poduri  
întunecate  
și  
răgușite  
am găsit  
o roată  
o potcoavă  
o strecurătoare  
un cap de păpușă  
un automat  
cu încărcătorul ruginit  
în care bate  
un cartuș  
și toate aceste obiecte  
degradate social  
scoase la țărni  
seamă cu niște nebuni alcoolici  
în pantaloni scurți.

## **Autorportret în alb-negru făcut cu creionul roșu**

Dacă ar fi  
să nu beau vin  
păcatele religioase  
m-ar considera  
cub.

Dacă ar fi  
să nu am  
dureri de cap  
șefii de stat  
m-ar considera  
sferă  
și totul  
dacă ar fi  
pînă la semnarea  
autoportretului.

## Sunt mamă

*pentru Eva, prietena lui Adam  
care a făcut dragoste  
pe crucea  
din câmpia șarpelui.*

Împreună  
c-un fulger  
m-am născut  
pe mine  
într-o oglindă  
atârnată  
sub mine,  
adânc  
și încă o dată  
foarte adânc.

## **Insomniac**

Înainte de-a mă naște  
nu știam ce să-mi aleg,  
„a fi” sau „a nu fi”  
piron, plug, paiată,  
război, femeie, bărbat.  
OM, mi-a șoptit timpul,  
dar va trebui  
să consumi un diagnostic.

## Rugăciuni în cruci de cristal

Eu sunt redactorul  
principal  
al podgoriei  
multimilionar de frumoasă  
și zilnic  
angajez  
șefi de stat  
ca să servească  
îngerii păzitori  
– clienții calendaristici –  
cu rugăciuni roșii  
în cruci de cristal.

## **Numai vinul este însîngerat**

Cînd se termină  
un butoi  
moare o toamnă  
și moare  
singură  
pentru că via  
nu mai are  
frunze  
și mă întreb  
cît aer există  
într-o moarte.

## **Tehnologia conservelor cu dublu sens**

Așezat pe o cruce  
fără nici un dumnezeu  
cu coatele  
sprijinite pe un cadou  
nelustruit,  
urmăresc tehnologia  
conservelor  
cu dublu sens,  
ambalate  
în certificate de naștere,  
în certificate de deces.

## **Jurnal**

*Mi se tulbură crucea, de atâtea înjurături, pînă mi se toarnă vinul în pahar.*



## **Masacrarea cu vin**

Destinul meu  
semnalizeaza  
la stînga,  
îmi iau la revedere  
de la șefii de promoție,  
de la nebunii alcoolici  
în pantaloni scurți,  
de la virginele pensionare,  
de la îngerii păzitori,  
termin cîteva procese verbale,  
îmi inventariez averea lichidă  
îmi vînd pantofii, cravata, pălăria,  
achit cîteva chitanțe la spital  
și încep  
să mă masacrez  
cu vin.

## **Jurnal**

*Cînd petrec cu ideile, noaptea, se aude în iad.*

## **Durerea știe dinainte adevărul**

Care arătător  
îmi fluieră  
de bine sau de rău  
când arăt  
îngerul păzitor  
în uniformă de toamnă,  
vinul?

Durerea știe dinainte  
adevărul  
și noaptea ca un toiag  
cade peste mine.

## **Jurnal**

*La un chef am strigat:  
- Cine este frate cu mine, să greșească cu mine!*

## **Șamanism**

Eu l-am citit pe Eminescu  
Eminescu de ce să nu mă citească?  
Eu l-am interpretat pe Hamlet  
Hamlet de ce să nu mă interpreteze?  
Eu l-am înjurat pe Kant  
Kant de ce să nu mă înjure?  
Dacă eu sunt făcut din lut  
Lutul de ce să nu fie făcut din mine?

## **Jurnal**

*Nae Ionescu (citez din memorie): Stalin nu este ce crede el despre el, Stalin este ce cred eu despre el.*

## Perceptorul

Ciocănesc și intru.  
Biserica e plină  
de sfinți,  
fiecare păcat  
are reprezentantul lui.  
Un paraclisier mușegăit  
veghează lumînările.  
Îl caut pe sfântul  
Francisc de Assisi  
care a plecat  
să schimbe o cruce.  
A venit la mine  
perceptorul,  
mi-a luat ultima  
rugăciune din gură  
și m-a dezbrăcat de locul natal.

## **Nevroză**

Ceasurile sforăie.  
Pionezele  
au picioare  
de păianjen,  
dulapului  
îi atîrnă limbi  
de cîrpă.  
În paner  
un vierme ară  
un măr galben,  
viermele ară  
și eu  
nu pot  
să adorm.

## **Jurnal**

*Sunt zile cînd mi se pare că totul este tipic, atunci cînt din butoi.*

## **Cu ușile închise**

Stimați oameni!  
Vă rog să ocupați  
cîte un loc  
în dulapul meu,  
ca să dezbatem  
cu ușile închise  
situația  
unei cămăși de vară.  
Pentru securitatea discuțiilor  
la fiecare ușă  
va sta  
cel de-al treilea  
război mondial,  
în mâini  
cu un buchet de flori  
încărcat cu petale.

## **Jurnal**

*În acest an producția de șoareci este bună, pisica mea s-a îngrășat.*

**Certificat de naștere**  
**seria V nr. 057/138015**

Pe cel de-al treilea  
război mondial  
îl cheamă  
Azorel.  
Azorel dresat  
cu semafoare  
și soldații sunt dresați  
cu semafoare  
și timpul.  
Azorel nu latră  
dar...

## **Front comun**

Muze,  
lăsați-vă poeții  
să consemneze observațiile  
în condica  
de sugestii și reclamații  
al celui de-al treilea  
război mondial,  
care trage zilnic  
Pacea  
la gramaj.  
Muze  
lăsați-vă poeții  
să-și exprime revolta  
făcînd pipi  
pe praștii și arme.

## **Jurnal**

*Azi am să las totul în voia paharelor, chiar și insomnia.*



## Ligheanul

Primul lighean  
a fost din lut  
în care creatorul  
și-a spălat rugăciunea,  
soarele  
și-a spălat cercul  
de raze,  
florile  
s-au spălat de culoare  
și s-au șters de toamnă.  
Primul lighean  
a fost din lut  
în care Eva  
și-a spălat  
păcatul.

## O mașină de tocat carne

*Criticului Gheorghe Mocuța*

Două virgine  
pensionare  
și un nebun  
dacă au  
o mașină de tocat carne,  
într-o singură zi  
ar măcina  
toate sistemele politice  
și din terciul lor  
ar construi o pasăre  
cu mai multe etaje.

## Orbire

Am legat  
cloșca la ochi  
și i-am luat  
ouăle.  
În locul lor  
am pus-o să clocească  
fructe,  
din care s-au născut  
viermi.

## **Lîngă o cruce**

Lîngă o cruce  
răstignită pe Dumnezeu  
am găsit un soare,  
soarele are la el  
un singur cerc  
și un singur soare,  
pentru că nu știam  
al cui este  
l-am lăsat acolo,  
de atunci  
fiecare îl găsește,  
dar pentru că nu știe  
al cui este  
îl lasă tot acolo.

## **Jurnal**

*Parcă îmi este jenă să trăiesc mai mult decît Nichita Stănescu.*

# *Coșmar cu Paganini*

2002

**Moto:**

*Eu nu mă laud  
Eu mă bîrfesc*

## Coșmar cu Paganini

Noapte de noapte  
Paganini  
vine la mine  
și-mi concertează  
dintr-o vioară  
cu patru riduri  
care pleznesc  
unul după altul.  
Cînd pleznește  
ultimul rid  
Paganini se retrage  
și se culcă  
pe aplauzele mele.

## **Eu**

Eu nu mă laud,  
eu mă bîrfesc  
și cînd mă bîrfesc  
ceasul crîșmei  
se oprește,  
atunci vine  
la masa mea  
Paganini  
și îmi cîntă la ureche,  
iar eu pustiesc  
pahar după pahar.

## **Cînd scriu**

Cînd scriu  
îmi părăsesc  
numele,  
care rămîne pustiu  
ca o secetă,  
cînd scriu  
muza mă așteaptă  
în cuvînt  
și ca să-mi nasc  
umbra  
îmi aprinde  
o lumînare.



## **Țara butoaielor**

Pivnița  
este țara  
butoaielor  
în care eu  
emigrez  
în fiecare toamnă  
împreună cu lăutarii.

## **Cu cravata zdrențuită**

Nici un drum  
nu are numărul meu  
de pantofi,  
de aceea umblu  
hai-hui  
cu speranța  
în spate  
ca un cerșetor  
cu cravata  
zdrențuită,  
pe drumuri împrumutate  
de destin.

## **În nemurirea lui blondă**

Palmele mele  
sînt năpădite  
de aplauze  
cînd vine  
Nichita  
obosit și palid  
să se odihnească,  
în timp ce eu  
îi recit nescrise,  
după care pleacă  
în nemurirea lui  
blondă.

## Crîsmă

Sînt într-un tîrziu  
de mîna a doua,  
în jur  
mișună pahare,  
cuvintele  
s-au dezlegat  
și pe un fum vesel  
Fata Morgana  
cîntă în surdină.

## Ora șapte

Cînd ceasul  
s-a împăienjenit  
la ora șapte,  
cînd gîndirea  
șoptește uitarea,  
eu în cîrdășie  
cu vinul,  
dezgropăm întunericul  
pînă la stele  
și îl ascultăm  
pe Paganini.

## **Eu mă cerșesc**

Eu tot timpul  
mă cerșesc  
și nu mă primesc  
că nu încap  
în mica  
mea aureolă  
și nici  
în buzunarul  
Sf. Francisc.

## Cunoașterea sinelui

Eu sînt  
trecutul meu,  
de aceea  
numai trecutul  
mă cunoaște,  
dar sînt  
și prezentul meu  
cînd nopțile  
mă latră  
pe stradă  
pentru o stea,  
de pomana  
trecutului.

## **Eu, condamnatul**

Stelele calcă  
pe întuneric  
și este târziu.  
Creionul  
mi se zvîrcolește  
în mână  
ca o săgeată,  
ca o sîrmă ghimpată  
în jurul  
condamnatului,  
eu condamnatul  
de naștere,  
pe coala de hîrtie.



## Zilnic

Pînă trăiesc,  
zilnic  
veselesc noaptea  
cu vin  
și lăutari albaștri,  
o îmbrac  
ca pe o mireasă  
în lumînări aprinse,  
să nu fie tristă,  
mireasa mea  
veselă.

## De vorbă cu Dumnezeu

La miezul nopții  
îngenunchez  
pe o rugăciune  
și vorbesc  
cu Dumnezeu,  
îi spun  
câți enoriași  
au consumat sfinții  
azi  
în biserica natală,  
câte flori s-au ofilit  
și câte păsări zboară,  
iar Dumnezeu îmi poruncește:  
să nu încurci  
nici mâine contabilitatea.

## Vagabond și Cerșetor

*Lui Florin Bănescu,  
bătrînului lup  
de prietenie.*

Scarpin palma dreaptă  
îngerului păzitor  
să cheltuiască  
pentru mine  
toate lacrimile,  
eu vagabondul  
prin poezie,  
cerșetorul  
prin punctuație.

## **Colecții**

Poetul boem  
are  
cea mai mare  
colecție  
de crîșme  
și lăutari,  
eu umilul rob  
al drumurilor  
am cea mai mare  
colecție  
de potcoave.

## **Idolul**

Idolul meu  
este  
cocoșul nopții  
cu care veghez.  
El  
m-a învățat  
că lumînarea  
este litera  
i  
cu punct  
de foc.

## Un nou Esenin

Cînd intru  
în crîșmă  
intră cu mine  
și Dracul meu Păzitor.  
Paharele  
sînt rugăciuni  
pe care i le închin.  
Dragule drac Păzitor  
mai ia din cui  
un cîntec,  
o stepă,  
un viscol,  
o harmonică  
și fă din ele  
un Esenin,  
cu care să petrec.

## **Din mine cad confeti**

Lui Horia Ungureanu, prieten,  
de pe vremea cînd punctul ochit,  
era punct lovit

Un pahar gol  
este mai singur  
decît mine,  
Sahara din el  
seamă  
cu portretul meu  
făcut de Dali,  
de aceea, Domnilor,  
din mine  
cad confeti.

**Eu îl ajut pe Dumnezeu  
cu o rugăciune, El mă  
ajută c-un destin**

În destin  
am plantat  
poezii  
și am semănat  
nedumeriri,  
lacrimi,  
suspine.  
Doamne!  
Tu ce ai plantat  
și semănat  
în rugăciune?



## Soartă de poet și de Carte

Îmi vînd  
cărțile  
pe la înmormîntări,  
bocitoarelor.  
Din cîștig  
beau un vin  
ieftin  
( pentru pomana  
mortului )  
și fumez  
cîteva chiștoace  
cu amicii  
de la Uniune.

27, 07, 1995  
Lansarea „Blestemat de cocoși”

## Consecvența florii

Sfântul Francisc  
de pe perete  
este pătrat,  
lumina  
este pătrată  
cuvintele,  
eu  
sînt pătrat,  
pînă și pisica  
devine pătrată  
cînd intră în cameră,  
numai floarea soarelui  
rămîne rotundă.

## **Poezii nescrise**

După moarte  
am să public  
cartea  
cu titlul  
„Poezii nescrise”  
în care  
voi necuvînta  
mușenia pămîntului.

## **Timp de o lumînare**

În sală  
bănci  
în care stau  
absențele,  
eu la tablă  
explic  
cifra șapte  
timp  
de o lumînare.  
Pauza  
este veșnică.

## **Nu alungați drumeții pur sînge**

Nu alungați drumeții  
pur sînge,  
ei au  
drumurile,  
vînturile,  
ei adoptă mănăstiri  
pe care le hrănesc  
cu pîine,  
sare  
și vin.

## **Am semnat un soare în alb**

Din ce am moștenit  
mi-am oprit  
verbele  
și crucea  
pe care o port,  
cu restul averii  
am început  
să înalț  
biserica natală,  
iar pentru rugăciuni  
am semnat  
un soare în alb.

## Colivia cu străzi

Închideți ușa  
coliviei  
cu străzi,  
căci n-am bani  
să-mi cumpăr  
pălărie  
de plecare,  
n-am nici buzunare  
cu merinde,  
închideți ușa  
coliviei cu străzi,  
să rămîn natal.

## În podgorie

De o viață întreagă  
Diavole  
torn în tine  
păcate  
să poți vedea  
și Tu  
în podgorie  
lăutari  
în loc de ciorchini,  
noaptea s-o vezi  
ziuă,  
luna, soare,  
stelele  
ochi de fecioare.



## **Milă**

Dacă m-ai răstignit  
Destinule  
cu piroane  
de aur  
crezi că nu mă doare?  
De aceea, trecătorule,  
mi-am pus  
coroana de spini  
la piciorul crucii  
ca să mă ajuți  
cu o rugăciune.

## Campanie

Ascult  
durerea vinului  
cu care împart  
singurătatea  
și ca să-l consolez  
îi spun  
tăceri,  
tăceri cu semne de întrebare,  
tăceri cu secunde.

## **Cărțile**

Cărțile  
ca și Dumnezeu  
îmi păzesc  
crucea  
să nu fie  
răstignit pe ea  
destinul.

## **Slugă bogată a muzei**

Eu n-am casă,  
locuiesc  
într-o poezie  
în care a încăput  
insomnia  
pe care dorm,  
o masă stil  
cina cea de taină  
unde scriu  
pe felii de pâine,  
în rest rafturi  
pline cu cititori  
și trăiesc  
ca o slugă bogată  
a muzei.

## **Cînd vor veni**

Cînd vor veni  
nenăscuții  
și ne vor judeca  
frigul din noi,  
de ce am folosit  
gloanțe de moarte  
în loc de gloanțe  
de înviere,  
să ne judece  
pentru măr,  
atunci să avem la îndemînă  
soarele de tipar  
pe care să îngenunchem.

## Lupta cu trecutul

Cînd intru  
în trecut  
mă descopăr,  
pun mîna  
pe o ploscă  
cu vin  
și încep lupta  
cu amintirile,  
învingător  
pun poezia  
în calendar,  
cu roșu.

## **Mică rugăciune**

Doamne!  
La supărare  
nu lăsa  
sa-mi crească  
valuri  
în gură.

## **Răstignirea poetului**

Strămoșii mei  
sînt cuvintele,  
pentru ei  
am fost răstignit  
pe o coală de hîrtie  
și rănile mele  
au pătat-o  
cu cerneală.



## **Frumusețea învinsului**

Sonetistului Viorel Gheorghiuță  
cu zbor spre prietenie

Poetului care intră  
în cuvânt  
cu ropot de tobe,  
sub un curcubeu,  
la sfârșitul zilei  
îi stă frumos  
și învins.

## **Părinții**

Zilnic  
părinții mei  
sînt  
soarele  
și cuvintele.  
La naștere  
soarele  
m-a înzestrat  
cu umbra,  
cuvintele  
cu sunete,  
înzestrat cum sînt  
călăresc lumea  
fără șa.

## **Bocet de frate mai mic**

Cea mai mare  
singurătate  
pentru care sufăr  
pe cruce  
este Nichita  
și lacrimile  
palmelor mele  
sînt bocet  
de frate  
mai mic.

## **Aud și văd timpul**

Aud strigătul  
zeroului,  
văd zeroul  
strigătului  
ascuns în spatele  
soarelui.  
Frica mea latră  
zeroul  
care se rostogolește  
tot mai tare, tot mai aproape  
spre mine.

## **Drumul condamnării**

Niciodată  
nu voi uita  
gustul primelor ore  
petrecute  
pe cruce.  
Mama îmi cânta  
cântece de leagăn,  
mă păzea  
de insomnii,  
dar într-o zi  
am început să fur  
drumuri,  
nopti și vise  
și prins de singurătate  
fața mea geme  
sub povara lacrimilor.

## Reproș

Eu n-am scaun  
la cap  
domnilor,  
ca să nu se așeze  
pe el  
nebunul din mine,  
eu am aureolă  
pe care voi,  
clevetitorilor,  
n-o vedeți  
pentru că nu sînteți  
nici litere,  
nici iubire.

## Rugăciunea poetului

Literele  
sînt mătăniile  
mele  
cu care mă rog  
prin podgorii,  
sub cer nescris  
de stele,  
pe care aștern  
lumina.

## La moartea unui vis

Într-o zi  
mi-ai smuls  
din ochi  
cireșii înfloriți,  
aripile păsărilor  
și acum te miri  
când vezi  
în batista mea  
pietricele  
în loc de lacrimi  
la moartea  
unui vis.



## **Flori roșii în rană**

Azi fierb  
șapte popice  
pe care le-am doborât  
în pădure,  
am oaspeți de seamă  
la cina cea de taină  
și pune-mi mamă  
flori roșii  
în rană.

## Descoperire

În vin  
e numai vin,  
în durere  
e numai adevăr,  
în iubire,  
e numai iubire,  
în noapte  
e numai coșmar,  
în lumină  
sînt numai lumînări,  
în cruce  
sînt numai răstigniri,  
în viață  
e numai moarte.

## Orașul Francisc

Eu sînt  
orașul Francisc  
în care locuiesc  
sfînții,  
chefliii  
și dracii,  
trei etnii  
care se înțeleg.  
Despre mine se spune  
că sînt  
internațional,  
din vestul infernului,  
aproape de buricul  
Pămîntului.

## **Condiment**

În zilele  
cu soție  
și în zilele  
fără soț  
sînt condiment  
în rețetele  
singurătății.

## **Rugăminte pentru fiecare clipă**

Mai împrumută-mi  
Doamne,  
cîteva ani  
cu dobîndă  
de vers,  
căci pe cei care mi i-ai dat  
i-am cheltuit  
la masa  
de joc.

## Întâlnire cu muza

Nu te-am văzut  
de alaltă secundă,  
îți dau întâlnire  
în prima pagină,  
vino  
cu litere mari,  
în loc de aureolă  
c-un titlu,  
eu  
te aștept  
c-un creion ascuțit  
în mână.

## **Drumul fiului visător**

Calul meu  
răstignit  
pe potcoave  
îl călăresc  
biciuindu-l cu o făclie  
spre cel mai îndepărtat  
coșmar  
unde mă așteaptă  
Paganini  
proptit de arcuș.

## Scrisoare netimbrată

Cristoaso,  
îți scriu  
dintr-un coșmar  
de unde privesc  
toamna,  
cu dicționarul  
tot mai pustiu  
care migrează  
spre uitare.



## **Evadare din mine**

Îmi ascund  
masca  
în spatele  
paharului de vin  
și ascult  
ecoul  
din sfeșnicul  
cu o floare.

## **Toamna timpul plînge**

Toamna  
timpul plînge  
cu lacrimi  
de clopote,  
toamna  
și alfabetul plînge,  
numai vîntul  
fluieră  
în timp ce lipește  
frunze galbene  
pe dispoziția mea.

## **Gălăgia liniștii**

În natalul meu  
tic-tacurile  
sînt gălăgioase,  
cînd merele roșesc,  
butoiul  
cînd pronunță  
cuvîntul tată,  
bradul și brădeasa  
cu lumînările  
verzi,  
sînt gălăgioase  
și pseudonimul meu.

## **Singur în concertul său**

Cu arcușul  
pus pe urechea  
dreaptă,  
ascultă infernul  
și când razele  
încep apauzele  
Paganini  
Se retrage  
În concertul său.

## **Părinte, iartă-mi**

Părinte,  
iartă-mi vechile păcate  
căci îmi este poftă  
de păcate  
proaspete  
precum toamnei  
îi este poftă  
de vin.

## **Pe lumînarea mamei**

Într-o zi  
ploioasă  
pe lumînarea mamei  
s-a oprit  
o lumină,  
pe care o privesc  
ca pe o amintire.

## Mersul trenurilor

Îngenuncheat  
în biserică,  
împreună cu lumina,  
pe mașina de scris,  
în fața  
mersului trenurilor,  
cu ochii aburiți  
de păsări,  
Cristoaso,  
nu văd nici o plecare.

## **Neputința relativă**

Nu pot  
să ies  
Cristoaso,  
din afară,  
tocmai fac un cocoș  
nenăscut,  
de zăpadă.  
Vino, ieri, relativ  
ca să vopsesc  
creasta lui  
în roșu  
cu buzele  
Tale.



## **Le trecerea medicilor**

Noapte.  
Fulgii  
bat în singurătate  
ca într-un diagnostic.  
Luminile se aprind  
în lumînări.  
Fulgii bat  
ca într-un diagnostic  
la trecerea medicilor  
ca prapurii spitalelor  
în vînt,  
în vînt de noapte.

***AH!***

**2005**

**Moto:**

*Îți produc fiori  
focule,  
cînd mă apropii  
de tine,  
căci te ard  
flăcările mele.*

## Creaiie

Dumnezeu  
cînd a creat  
lumea,  
a creat  
și păsările  
fără aripi,  
pe care le-a denumit  
POEȚII,  
și le-a spus:  
-Voi veți zbura  
prin univers  
cu imaginația,  
voi sunteți  
păsările mele  
dragi.

## **Poezie, tu pasăre**

Poezie  
tu pasăre a mea  
de noapte  
cu o aripă în rai,  
cu alta în iad,  
te rănesc  
cu versuri,  
poezie, pasărea a mea  
te adap în crîșme  
cu lăutari,  
poezie tu pasăre a mea  
de noapte,  
zboară-mă peste,  
peste cît mai sus.

## În nopțile

În nopțile  
când luna  
este fecioară  
ciocănesc în butoi  
și invit toamna  
la un pahar  
de tangou,  
în nopțile  
când luna  
este gravidă  
ca o monedă  
îmi ciocănește  
în singurătate  
și mă invită  
la un pahar  
de vals,  
în nopțile  
când luna  
este plecată  
la nori  
îmi deschid  
larg singurătatea  
și plec la crîșmă  
să-mi număr lăutarii.

## **Eu mă cerșesc**

Eu tot timpul  
mă cerșesc  
și nu mă primesc,  
căci nu încap  
în aureolă  
și nici în buzunarul  
Sf. Francisc.

## Oglindă

În fiecare zi  
ochii mei  
mă privesc  
cu jale,  
atunci  
mă simt părăsit  
de Dumnezeu,  
deși am zarurile,  
unul alb,  
unul negru  
pregătite în mână  
să le arunc  
pe masa de joc.

## **Plimbare cu statuile**

Mă plimb  
cu statuile  
prin parcuri,  
statuile  
își măsoară vârsta  
cu pașii,  
la șapte pași  
ies numai cu bustul  
din soclu,  
să privească  
veșnicia,  
de aceea statuile  
nu văd  
nici lumina,  
nici întunericul.



## **În propriul trup**

În cer  
nu sunt cimitire,  
de aceea nenăscuții  
aprend stele  
pentru sfinți.

nașterea  
un fel de moarte  
care m-a îngropat  
în propriul trup.

## **Înainte de coborîre**

Mă urc  
pe întrebările scării  
să văd  
ce mai suferă Cristos,  
mi s-a plîns  
de piroanele  
vechi, uzate, ruginite,  
că un înger pleșuv  
își clocește întrebările  
în coroana Lui.  
Înainte de coborîre  
mi-a încălzit iertarea  
pe rana de la piept.

## **De pe bordul ceasului**

De pe bordul  
ceasului  
vă arunc  
lacrimi  
să aveți și voi  
plînsul cel  
de toate zilele.  
Cu puțină cumpătare  
duminicile  
veți fi fericiți.

## **Cruce elegantă**

Cel mai elegant lucru  
pe care îl porți  
Francisc  
este crucea,  
îmi spune muza.  
Tu porți cruce  
cu rugăciuni  
și întotdeauna încheiată  
la toate piroanele,  
în rana de la piept  
porți flori proaspete,  
de aceea crucea Ta  
este cea mai elegantă.

## Joc

Cînd joc Pămîntul  
strada  
îmi cîntă din cheflii,  
cînd joc Pămîntul  
horă  
în jurul soarelui  
ochii prin raze,  
cînd joc Pămîntul  
bunica răsună  
dincolo de neam,  
cînd joc Pămîntul,  
pămînt.

## **Mă aștept**

Mă aștept  
cu ochii pe ceas,  
mă aștept  
c-un buchet  
de rugăciuni  
pe strada circulată  
de scări,  
mă aștept  
și îmi este frică  
de muzica  
ce mă urmărește,  
mă aștept  
și dacă nu vin  
peste ani și ani  
mă voi părăsi.

## **Hora biciului**

Sînt  
apt pentru soare  
și învăț crucile  
noilor născuți  
să fiu  
bine pregătit  
cînd singur  
îmi voi juca  
hora biciului.

## **Șchiop pînă la**

Sînt șchiop,  
șchiop,  
lovit de lumină  
și noaptea  
poate fi lovită  
c-un trandafir  
alb,  
alb de alb  
pînă la adînci  
bătrînețe.



## Spre mine

Ceasul  
cu lumînări  
s-a oprit.  
Tăcere în cerc.  
Vocalele poartă  
pălării negre.  
Frica se agită  
și Eu  
mă grăbesc  
spre mine  
să văd  
ce mi se întâmplă.

## **Tăcere de lemn**

Un gunoier vechi,  
dar întors pe dos  
la casa de modă,  
o ghicitoare simandicoasă  
și, domnilor,  
al treilea pot fi  
chiar eu,  
dar s-a întâmplat  
să fie unchiul  
dinspre mamă,  
juca cuvintele  
și a rămas  
o tăcere de lemn.

## **Chiar dacă**

Sînt pariat  
pe o dată,  
lumea stă  
în jurul calendarului  
și se calcă  
pe iluzii,  
din gură  
scot scame verbale,  
luați loc  
- Stimați domni,  
nu vă atârnați  
pietre de gât,  
chiar dacă sunt  
pietre prețioase.

## Neregulamentar

Liniştea se plictiseşte,  
linişte plictisită  
cu copaci,  
copaci cu păsări  
surdo-mute,  
pe străzi  
străzi culcate pe spate  
cu nasturi de piatră  
şi indicatoare  
pentru dureri de cap  
care mă conduc  
neregulamentar.

## Veghe

În ochi  
întunericul  
îmi umblă  
pe șoptite.  
Veghez,  
să prind hoața  
care îmi fură  
gesturile.  
Stelele se prefac  
în stele,  
vântul în vânt,  
de târziu  
cresc geamuri  
pe pereți.

## **Automeditat**

Deși m-am automeditat  
într-o ramă goală  
căci putea fi ocupată  
de un Sfânt,  
voi îmi reproșați  
că sînt meditat  
de o lumînare,  
ca să ocup postul  
unui muritor.

## **În zadar**

Te-am căutat  
într-un car  
cu fân,  
(Doamne  
ce naiv sînt,)  
și Tu ești  
într-un cîntec trist  
acoperit cu armonici,  
dar și păzit  
de semnul exclamării  
în uniformă  
de țipăt.

## **Păpuși din cuvinte**

Noapte de noapte  
visez păpuși  
fără abdomen,  
fără organe sexuale,  
păpuși din cuvinte  
pe care nu le-am știut  
pe vremea când trecutul  
umbla înaintea viitorului.



**Ah**

Câteodată  
ies din numele meu  
și hoinăresc  
prin marele vin,  
unde întâlnesc  
lăutari  
cu viorile pline  
de romanțe  
și bancnote  
înflorite pe arcușuri,  
mă sprijin de poluare  
și tot nu ajung  
Fata-Morgana.

## Schitul îngerilor

În mijlocul  
oceanului  
pe un val înalt  
îngerii și-au înălțat  
un schit,  
lângă schit  
au plantat  
pomul vieții  
în care ciripesc  
virgule cu aripi.

Într-o zi,  
cu desaga plină  
de rugăciuni  
m-am încumetat  
să plec în genunchi  
în căutarea schitului.

## **Inventar**

Eu sînt  
o ființă  
de inventar,  
ziua mă predă  
noaptea,  
noaptea  
mă predă zilei  
cu proces-vital,  
un cap  
două mîini  
un trup  
două picioare,  
în total șase piese,  
unele ciobite în scandaluri,  
altele așa și așa  
și tot acest inventar  
cînd va deveni nefuncțional  
am să-l duc  
cu mine.

## **Eu**

Am prins  
muza hoinară  
prin cuvintele  
cu insomnii  
și am înlănțuit-o  
de condeiul  
cu coroana bogată  
în fructe cu aripi,  
sub care eu  
îmi desenez riduri  
pe frunte.

## **Ateism**

Nu neg,  
dar nici nu fluier  
la vederea unei bucurii  
ascunse în pahar,  
nu neg,  
dar nici nu fluier  
la vederea  
unui sobor de lăutari,  
nu neg,  
dar nici nu fluier  
la vederea unei hore  
rupte din opinci,

neg,  
dar și fluier  
la vederea unui om  
căzut în trunchiul  
unui copac.

## **Rod de rugăciuni**

Păsările  
cîntă dimineți  
cu aripile  
îngenunchiate  
pe răsărit,  
iar ceasurile  
sapă timpul  
să am rod  
mai bogat  
de rugăciuni.

## Iad sfințit

Iad sfințit  
cu vin,  
lăutari legați  
cu cîntece,  
crîșmărița care își învîrte ochii  
în formă de horă  
și eu la o masă  
cu prenumele meu  
sfînt  
ciocnim norocuri.

## **În fiecare zi**

În fiecare zi,  
timpule,  
mă găsești la poezie,  
cu Muza  
la un pahar  
de spectacol,  
nu mă căuta  
la punct  
căci vei găsi  
numai absența mea  
pe care am uitat-o  
când m-am născut.



## Cînd

Cînd sînt obosit  
de odihnă, Doamne,  
cînd sînt odihnit  
de oboseală, Doamne,  
cînd sînt verde  
de frunză, Doamne,  
cînd sînt rugăciune  
de credință, Doamne,  
lasă-mă să-ți aprind  
în fiecare rană  
cîte o floare.

## Nunțile

Nunțile se fac  
să te calci  
pe picioare  
cu Pămîntul,  
cu cît lăutarii  
cîntă mai drăcește  
cu atît mai îndrăcește  
mă calcă Pămîntul  
pe picioare,  
cu cît lăutarii  
cîntă mai drăcește  
cu atît mai îndrăcește  
calc Pămîntul  
pe picioare  
și asta pînă cînd  
Pămîntul transpiră anotimp  
și asta pînă cînd  
Eu transpir veșnicie.

## **Furcarul**

De cînd  
FURCARUL  
Și-a băgat  
degetele arătătoare  
în ochii mei  
văd bine  
păcatele,  
chiar dacă port  
ochelari  
cu vitralii.

## **Mască de iubire**

Pe o ploaie  
proptită  
cu acoperișuri,  
Brădeasa  
se uită la Brad,  
cum urcă  
spre vârful cerului  
să-i coboare Luna  
sub Brad  
sfatul pietrelor  
care dezbat tăcerea,  
tăcere  
pentru care port  
mască de iubire.

## **Goluri mov**

O ramă  
fără fagure,  
fără poet  
sunt goluri  
în care cad  
goluri mov  
fără punct,  
unde se pierde  
țipătul,  
unde se pierde  
cocoșul de dimineață.

## **Pe semne de întrebare**

Dacă te-ar vedea  
una din insomniile mele  
de la miezul nopții  
că faci dragoste  
c-un hornar galben  
pe o mașină de scris  
te-ar pune la colț,  
Cristoaso,  
în genunchi  
pe semne de întrebare.

## **Meditez timpul**

În fiecare noapte  
meditez timpul  
pentru câteva stele  
pe care le cheltui  
la cuvinte.  
Îl pun să numere  
cuiile potcoavelor,  
să vorbească  
toate păsările migratoare.  
Așa, timpul  
a învățat să știe  
să facă timp.

## **Început și sfârșit**

Plînsul  
noului născut  
este prima lui idee  
despre viață,  
iar punctul  
între două paranteze  
este ultima lui  
poezie.



## **Maestrul**

A venit la mine  
cu noaptea plină  
cu vin.

Are coarnele  
la ultima modă,  
coada foarte eleganta  
și după șapte kilograme  
de păcate,  
m-a pus să interpretez,  
pe stradă,  
la dulap,  
Don Giovanni.

## **Ionesco**

Această pietricică  
cu geometrie rinocieză,  
aruncată într-o întrebare,  
este un alt Ionesco  
ce îmi pune piedici,  
fără să-mi dea  
restul la răspuns.

## **Păcat în noapte**

Noaptea  
arde stele  
peste visele  
care se mărită,  
eu, nașul,  
lipsește bancnote  
pe crestele  
lăutarilor de dimineață  
și mărul pe cearșaf  
devine păcat  
în noapte.

## Tristețe

În fiecare an  
îmi cade  
cîte o frunză  
și tot mai puține  
păsări  
vin să cînte  
în mine.

## **Aruncă-mă în mine**

Vîntul  
îmi chinuie focul  
și focul mă roagă  
să-l arunc  
în iad.

Focule,  
iadul îmi chinuie  
păcatele,  
te rog  
aruncă-mă din iad  
în mine.

## **Cruce uscată**

Biserica iadului  
are pene mov  
și este legată  
de crucea  
veșnic uscată,  
pe care  
n-a fost răstignit  
nici un păcat,  
credincios.

## **Banca Poetului**

Banca Poetului  
este sub mărul  
încărcat  
cu păcate,  
unde își caută  
gîndurile într-o țigară.

Și Eva  
trîntește păcatele  
pe tobe  
cu sunet ademenitor.

## Cîntec

Fiecare oră  
de a mea  
în păcat  
are un monstru  
pe care  
îl înving  
cu un cuvînt  
bine ascuțit  
pe o cruce.



## Procent

Dumnezeu admite  
treizeci la sută  
din omenire  
să fie păcătoasă,  
să asculte  
murmurul vinurilor, lăutarii  
și să fie buni prieteni  
cu crîșmărițele,  
cei treizeci la sută  
știu că în pustiu  
numai urmele vorbesc,  
de aceea Dumnezeu  
admite procentul  
de păcătoși.

## Vin miresele

Stoluri, stoluri  
vin miresele  
călătoare,  
stoluri, stoluri,  
își aștern oboseala  
la umbra florilor  
și se odihnesc  
pentru pețit.  
Lăutarii au început  
în codru  
repetițiile,  
ulcioarele  
se împodobesc  
cu vin,  
opincile  
se lustruiesc  
cu hore  
și flăcări  
se încing  
cu fulgere.

## Strugurii

Apusul de ziuă  
plouă  
și strugurii  
mai au puțin  
pînă la butoi,  
își odihnesc oboseala.  
Eu înalț o rugăciune  
 silențioasă,  
din aripi,  
să nu trezesc  
strugurii  
care mai au puțin  
pînă la butoi.  
Soarele îi călăuzește,  
eu cu paharul în mînă  
îi păzesc.

## Chiulangiul

Chiulesc  
de la nopți,  
paharul mă motivează,  
chiulesc de la nopți  
și fug cu muza  
pe maidanul  
colii de hîrtie  
unde înălțăm voci,  
poezia mă motivează.

## Onomastică

De ziua  
degetului meu  
arătător  
îi fac cadou  
o armă  
în care  
nu știu  
câți dușmani  
și câți eroi  
sunt în ea.

## Calendar

Cînd îmi fac  
o surpriză,  
a doua zi  
nu mai știu  
cine sînt,  
marți cînd mă cunosc  
îmi fac o surpriză,  
a doua zi  
nu mai știu cine sînt,  
joi cînd mă cunosc  
îmi fac o surpriză,  
a doua zi  
nu mai știu cine sînt,  
sîmbătă cînd mă cunosc  
îmi fac o surpriză,  
duminică îmi piaptăn  
aripile în oglindă.

## **Înainte de culcare**

Înainte de culcare  
aștern muzei  
mașina de scris,  
îi spun noapte bună,  
recit lui Dumnezeu  
trei Tatăl Nostru  
și mă culc  
lângă insomnia mea  
îmbrăcată într-o stea  
cu motive poetice.

## **Desculța**

Cine este  
desculța  
care se strecoară  
în visul meu  
călcând pe stele?  
Îi văd  
numai valsul  
pe creionul meu  
de versuri  
și dimineața  
citesc poezia primul,  
pe care mi-a lăsat-o  
pe o coală  
nescrisă.



## Jocul cu mărul

Împreună  
cu Adam  
sîntem titularii  
jocului  
cu mărul,  
miza  
cele șapte păcate,  
echipamentul  
o frunză de vie  
și se joacă  
după fluierul  
Evei.

## **Picasso**

Stau turcește  
pe un gând  
și admir femeia  
cu sîni papali  
și mă întreb  
cîți bărbați  
s-au sinucis  
aruncîndu-se  
în prăpastia  
sînilor papali.

## **Insomnia**

S-a răcit  
ceasul în cameră  
și insomnia  
îmi tot povestește  
cum va fi  
cartea mea nescrisă,  
cum cad frunzele  
în amintiri,  
cum se oglindește  
mama în moarte  
înainte de a veni  
în rugăciunea mea  
și dimineața  
insomnia când răgușește  
adoarme cu capul  
pe somnul meu.

## Caravana

Într-o zi  
o barză și-a făcut cuibul  
pe carapacea unei broaște țestoase,  
a chemat puii  
și a plecat spre țările calde,  
a doua zi  
altă barză și-a făcut cuibul  
pe carapacea unei broaște țestoase,  
a chemat puii  
și a plecat spre țările calde,  
a treia zi  
toate berzele și-au făcut cuiburile  
pe carapacele broaștelor țestoase,  
și-a chemat puii  
și au plecat spre țările calde,  
a patra zi  
a venit un vânt  
și a început să clocească frunzele,  
a cincea zi  
a venit un alt vânt  
și a mâncat frunzele copacilor,  
a șasea zi  
a venit al treilea vânt  
și a mâncat fructele,  
duminica s-a născut  
decembrie, ianuarie, februarie.

## Capitol biblic

Sub un pom  
cu păcatele coapte  
Eva își cîrpește frunza  
Eva edenică  
cu 24 de sîni carate,  
într-un colț al timpului  
Adam bea plictisit  
și într-un secol de istericale  
Dumnezeu  
ne-a plouat  
pe pămînt.

### **Notă:**

Acest poem a fost scris de poet pe peretele unui bar din apropierea gării din Curtici, în ziua de 2 februarie 2004, la amiază, cu cîteva clipe înainte de moarte.

## VINGANU, FRANCISC (1938-2004)

(pseudonimul lui **Megheș Francisc**). **Poet**. S-a născut la 6 ianuarie 1938, în comuna Vinga din județul Arad. *Părinții* : Anton și Lucia Megheș (născută Buniov), agricultori. *Studii* : școala primară și gimnaziul le-a urmat la Vinga, iar liceul, în limba bulgară, la București unde prin Mircea Micu a cunoscut boema literară. *Activitatea* : învățător la școlile din Plenița, Seceani, Vinga, Șiria, Mănăștur, Macea și la Școala cu clasele I-VIII nr. 2 din Curtici. Boem incurabil. A murit în 02.02.2004 într-un bar de lângă gara din Curtici după ce a scris pe perete poemul *Capitol biblic*. *Debut* în presă în 1972, în revista „Orizont” din Timișoara, cu poezia *Mulțumire*. A colaborat la revistele „Arca”, „Orizont”, „Luceafărul”, „Vatra”, „Poesis”, „Observator” din Munchen, „Luceafărul bulgar”, „Neuer Banater Zeitung”, „Nase snahy”. *Debutul editorial* în volum: **Acolo unde Dionysos** (1984) pentru care a primit premiul Editurii Facla. *Premii* : pentru poezie, al Filialei Arad a Uniunii Scriitorilor, 2002. *Membri* al Uniunii Scriitorilor din 1996.

### **C ă r ți p u b l i c a t e :**

**Acolo unde Dionysos**, poeme, Editura Facla, Timișoara, 1984, 40 p. ;

**Pasărea Van Gogh**, poeme, prefată de Mircea Mihăieș, Colecția revistei « Arca », Arad, 1995, 68 p. ;

**Blestemat de cocoși**, poeme, prefată de Cornel Ungureanu, Editura Mirador, Arad, 1999, 64 p. ;

**Coșmar cu Paganini**, poeme, prefată de Gheorghe Mocuța, Editura Mirador, Arad, 2002, 76 p. ;

**Ah !**, poeme, Ediție postumă, îngrijită de Gheorghe Mocuța, Editura Mirador, Arad, 2005, 64 p.